

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

září 2026 / ročník XXXVI

Medaile
sv. Auraciána
Rozhovor
s P. Mulamuhičem
ENTER 2026

*Zveme kněze, Farní charity, farníky i charitní zaměstnance
na konferenci*

FARNOST A CHARITA

7. listopadu 2026 9:00-15:00

sál v budově českobudějovického biskupství
Biskupská 132/4, 370 01 České Budějovice

PROGRAM KONFERENCE

- **Rozvoj projektu Farních charit v českobudějovické diecézi**
- **Pomoc lidem bez domova**
- **Pomoc potřebným v rámci charitní záchranné sítě**
- **Mosty Charity - inspirace ze Slovenska**
- **Pomoc rodinám**
- **Zapojení farností do sítě pomoci při mimořádných událostech**
- **Role farního koordinátora charitní činnosti ve farnosti**

Vstup je zdarma. Občerstvení zajištěno po celý den.

kontakt:

tel. 734 495 368, email: farnicharity@dchcb.charita.cz

Podrobné informace a přihlášky:
www.dchcb.cz/konference2026

Obsah

Editorial	3
Slavnost svatého Auraciána v českobudějovické katedrále	4
NOVÁ KNIHA: Mariánský ctitel Msgre. Josef Hlouch	5
Diecézní biskup udělil čtyři medaile svatého Auraciána	6
Personalia	7
Mše svatá k Roku svatého Františka v českokrumlovském klášterním kostele	8
Poutní mše svatá ke sv. Jakubu Staršímu ve Světlíku	9
Slovo života pro děti	10
Svatoanenské poutě v Borových Ladech a na Libínském Sedle	12
27. ZÁŘÍ OSLAVÍME DEN CHARITY	13
ENTER 2026: na vlnách milosti a v rytmu Božího srdce	14
Léto plné dobrodružství, přátelství a víry	15
Hospic Prachatic: Úsměv nic nestojí	16
Kde znějí tóny, tam nemoc a smutek blednou	16
"Svatý Václav nedá zahynouti nám ni budoucím"	17

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
P. Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Ing. Stanislava Vitoňová

Šéfredaktor: Ing. Petr Samec, Dr.

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: Tiskárna INPRESS a. s., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.

Uzávěrka příštího čísla je 10. 9. 2026

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 30 Kč. Příspěvek na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u UniCredit Bank, a.s., č. ú.: 1387924949/2700, variabilní symbol: 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na titulní straně: Poutní mši svatou v kostele svatého Jakuba ve Světlíku sloužil českobudějovický biskup Mons. Vlastimil Kročil, koncelebroval místní duchovní správce R. D. Jan Rothschedl. Více v článku na str. 9; Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

Účastníci letního tábora ENTERjunior 2026. Více v článku na str. 14

Editorial

Vážení a milí čtenáři diecézního časopisu Setkání,

začíná nový školní rok, který si jistě zasluhuje poselství. Dlouhodobě mě oslovuje myšlenka, kterou se zabývala ve svém Deníčku svatá Faustyna Kowalská, když přemýšlela o Panně Marii. Matka Boží je bezesporu první, kterou bychom mohli označit titulem *neobyčejně obyčejná*, a sv. Faustyna se snažila žít podle tohoto vzoru. Zdá se mi, že pro dnešní dobu je to obzvláště důležitá výzva a potřeba. Být obyčejný neznámá být hloupý, naivní či mít hrbatou pokoru, ale právě naopak. Být obyčejný je předpoklad pro přijetí Neobyčejného, kterým se stáváme neobyčejní. Být obyčejný znamená nezaštiňovat Nestvořeného stvořeným. Kdo se zahledí na narozené děťátko nebo na starého, vráskami a životními zkušenostmi popsaného dobrého člověka, jistě může zahlédnout krásu nebes. Jsou to

prosté doteky Boha. Stejně je to i s těmi, kteří nezištně slouží bližním s naprostou samozřejmostí. Když se zadíváme do dějin Církve, spatřujeme, jak se naplňují slova Krista v evangeliu: „*Tehdy k němu přistoupila matka synů Zebedeových se svými syny, klaněla se mu a chtěla ho o něco požádat. On jí řekl: "Co chceš?" Řekla: "Ustanov, aby tito dva synové měli místo jeden po tvé pravici a jeden po tvé levici ve tvém království."* Ježíš však odpověděl: "Nevíte, oč žádáte. Můžete pít kalich, který já mám pít?" Řekli mu: "Můžeme." Právě jim: "Můj kalich budete pít, ale udělovat místa po mé pravici či levici není má věc; ta místa patří těm, jimž je připravil můj Otec." Když to uslyšelo ostatních deset, rozmrzeli se na oba bratry. Ale Ježíš si je zavolal a řekl: "Víte, že vládcové panují nad národy a velící je utlačují. Ne tak bude mezi vámi: kdo se mezi vámi chce stát velkým, buď vaším služebníkem; a kdo chce být mezi vámi první, buď vaším otrokem." (Mt 20,20-27).

Budme tedy i my neobyčejně obyčejní a ať nám k tomu pomáhá modlitba sv. Faustyny:

„Pomoz mi, Pane, aby byly milosrdné mé oči, abych nikdy nepodezírala a nesoudila podle vnějšího zdání, ale abych hleděla na to, co je v duších bližních pěkné, a přinášela jim pomoc.

Pomoz mi, Pane, aby můj sluch byl milosrdný, abych se skláněla k potřebám bližních, aby mé uši nebyly lhostejné k bolestem a nářkům bližních.

Pomoz mi, Pane, aby můj jazyk byl milosrdný, abych nikdy o bližních nemluvila špatně, ale pro každého měla slovo útěchy a odpuštění.

Pomoz mi, Pane, aby mé ruce byly milosrdné a plné dobrých skutků, abych dokázala činit bližním jen dobro a sama přijímala těžší a hrubší práce.

Pomoz mi, Pane, aby byly milosrdné mé nohy, abych vždy spěchala bližním na pomoc a ovládala svou ochablost a únavu. Mým skutečným odpočinkem je sloužit bližním.

Pomoz mi, Pane, aby bylo milosrdné mé srdce, abych měla soucit se všemi utrpeními bližních. Neodmítnu své srdce nikomu. Budu jednat upřímně dokonce i s těmi, o nichž vím, že budou mé dobroty zneužívat, a sama se ukryji do nejmilosrdnějšího Srdce Ježíšova. O vlastních utrpeních budu mlčet. Ať si ve mně Tvé milosrdenství odpočine, Pane můj. (...) Můj Ježíši, proměň mě v sebe, vždyť Ty můžeš všechno.“ (Deníček 163)

Mons. ThLic. David Henzl, generální vikář

Slavnost svatého Auraciána v českobudějovické katedrále

V českobudějovické katedrále se každoročně 3. srpna slaví slavnost svatého Auraciána, mučedníka a spolupatrona města, jehož ostatky se zde ve vzácném relikviáři uchovávají od roku 1670. Slavnosti předchází modlitba nešpor se členy katedrální kapituly a v závěru liturgie uděluje biskup Vlastimil Kročil ocenění za zásluhy o rozvoj života diecéze.

Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

Při modlitbě nešpor řekl diecézní biskup Mons. Vlastimil Kročil: „Žijeme v době, kdy není snadné být křesťanem. Jsme však povoláni k tomu, abychom čerpali z milostí, které nám Církev zprostředkovává skrze své služebníky poslané k tomu, aby se stali prostředníky mezi Bohem a lidmi. Čerpejme tedy sílu, abychom byli po příkladu svatého Auraciána schopni vydávat tomuto světu svědectví, že patříme Kristu.“

Homilii při slavnostní mši svaté pronesl děkan, P. Zdeněk Mareš, a v úvodu se nejprve soustředil na **přítomnost relikviáře s ostatky sv. Auraciána** v českobudějovické katedrále a jejich význam pro nás. „Máme před očima vystavený relikviář s ostatky světce, a to je doslova hmatatelný důkaz duchovního spojení s římskou církevní obcí, která už od počátku vydávala svědectví o víře v Krista Pána. Nejde tady jen o nějakou ideu, nejde o žádný virtuální svět, naše křesťanská víra je velmi konkrétní. **Jsme takřka hmatatelně, viditelně spojení s těmi, kdo pro víru prolévají svou vlastní krev.**“ Vedle pochybností spojených se samotným jménem světce či co říká poněkud stroze křesťanská tradice, poukázal pak na to, co je skutečně podstatné. „Ať už bylo jeho jméno jakékoliv, jestliže původním místem jeho pohřbení byly právě Kalixtovy katakomby v Římě, pak zcela jednoznačně žil v období pronásledování církve

a patří mezi autentické svědky křesťanské víry! [...] A to je také důvod k tomu, abychom si tohoto křesťanského mučedníka připomínali a projevovali mu úctu.“

V druhé části své homilie vyšel děkan katedrální kapituly z textu evangelia (Mt 10, 26-33), v němž **Ježíš povzbuzuje své apoštolů, aby neměli strach**. Připomněl pak důležitý a podstatný **rozdíl mezi strachem a bázní**, kterou je třeba pěstovat, prohlubovat a upevňovat. A k tomu závěrem doplnil: „Dnešní společnost by se dala charakterizovat jakousi tísní a obavou z budoucnosti. Stres, neklid a úzkost se staly nemocí naší moderní společnosti. A je tomu tak i přesto, že oproti předchozím generacím máme tolik výhod a svých vlastních jistot: zajišťujeme se ekonomicky, uzavíráme smlouvy o pojištění, životní, úrazové, nemocenské... Neříkám, že to nemáme dělat a že je to špatně, ale ptejme se také, proč potom tolik nejistoty a strachu z budoucnosti, z toho, co se stane? Domnívám se, že důvodem je hlavně to, že **se vytratila ze společnosti nebo se postupně vytrácí ona posvátná bázeň před Hospodinem. Čím víc totiž ubývá bázně Boží, tím víc roste strachu v lidech!** Je dobře, abychom si to alespoň my, křesťané naslouchající Božímu slovu, znova připomněli a abychom si znova uvědomili tento důležitý aspekt našeho

Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

vztahu k Pánu Bohu. Kéž nám v tom pomáhá a je pro nás povzbuzením i světec a náš mocný přímluvce, sv. Auracián!" V závěru slavnostní liturgie udělil českobudějovický biskup Mons. Vlastimil Kročil zasloužilým osobnostem **ocenění za zásluhy** při šíření křesťanských hodnot a mimořádné přispění k rozvoji života diecéze. Této události se věnujeme ve zvláštním článku.

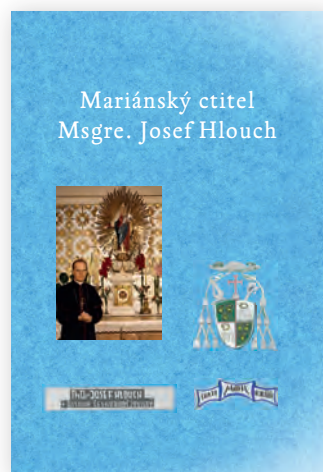
Krom toho byla tato slavnost také příležitostí, aby diecézní biskup vyjádřil své **poděkování děkanovi katedrální kapituly P. Zdeňkovi Marešovi**: "Již před několika týdny jsme děkovali Pánu Bohu za zdárně dokončené dílo obnovy nejstaršího budějovického kostela sv. Prokopa, ale i této katedrály svatého Mikuláše, která se opět zaskvěla v celé své kráse. Katedrála je prvním chrámem celé diecéze a jakýmsi středobodem duchovního života místní církve; zde se konají obřady svěcení kněží či jáhnů, zde se světí posvátné oleje na Zelený čtvrtek, zde se scházíme jako společenství církve při všech důležitých událostech naší diecéze. Při této dnešní slavnosti bych tedy ještě jednou rád poděkoval tomu, na jehož bedrech celé to dílo obnovy spočívalo, panu děkanovi, Pateru Zdeňkovi. Jsem rád, že mu také nyní mohu předat jmenování monsignorem, respektive **dekret o jmenování kaplanem Jeho Svatosti, papeže Lva XIV.**, s datací ve Vatikánu, dne 17. června tohoto roku."

Svatý Auraciáne, oroduj za nás!

Stanislava Vitoňová

NOVÁ KNIHA: Mariánský ctitel Msgre. Josef Hlouch

V červenci spatřila světlo světa kniha „Mariánský ctitel Msgre. Josef Hlouch“, která byla vydána jako II. díl kritické edice dokumentů v rámci procesu blahorečení.

Kniha vznikla na základě několika druhů materiálů. Zejména se jednalo o magnetofonové záznamy rozjímání a promluv, které přednesl Boží služebník Josef Hlouch v období internace v Koclířově u Svitav. Tyto materiály přepsal a zpracoval postulant beatifikačního procesu prof. Dr. Martin Weis.

Kniha nejdříve ve stručnosti přináší čtenáři život biskupa Hloucha od jeho narození až do smrti, a to se zřetelem na skutečnost, jak se vyvíjela a prohlubovala jeho mariánská spiritualita. Kniha je poté rozdělena do několika částí. Nejdříve je to již publikovaná práce „Matka Boží v řádu spásy a života“, kterou vydal Velehrad, nakladatelství dobré knihy v Olomouci v roce 1940. To proto, aby byl dokumentován vývoj mariánské spirituality Josefa Hloucha. Poté následuje hluboké zamyšlení na téma svatého růžence v tradiční patnáctidesátkové verzi. Další velmi obsáhlá část knihy se věnuje rozjímání na téma překrásného Magnificat. Na závěr se čtenář může seznámit s mariánskými kázáními a úvahami přednesenými na různých poutních místech po návratu biskupa Hloucha do českobudějovické diecéze v roce 1968.

Práci doprovází soubor dobových fotografií a dokumentů deponovaných v archivu postulátora diecézní fáze beatifikačního procesu. Práce je též doprovázena podrobným poznámkovým aparátem, ve kterém jsou vysvětlována některá témata mariánské spirituality a též stručné životopisy teologů a světců, které Msgre. Hlouch zmiňuje ve svých promluvách.

Čtenář této knihy pozná, že devátý českobudějovický biskup Boží služebník Msgre. Josef Hlouch patřil bezesporu k význačným osobnostem duchovního a náboženského života jihočeského regionu a že za svého života proslul niternou mariánskou úctou a v heroickém stupni osvědčil zejména neochvějnou víru a trpělivé nesení životních křížů.

-red-

Diecézní biskup udělil čtyři medaile svatého Auraciána

O slavnosti svatého Auraciána, mučedníka a spolupatrona Českých Budějovic, ocenil diecézní biskup Mons. Vlastimil Kročil jednou zlatou a třemi stříbrnými medailemi zásluhy při šíření křesťanských hodnot a mimořádné přispění k rozvoji života diecéze.

Zlatou medaili převzala paní **Olga Medlínová** (1961), která se narodila v Praze, vystudovala Střední pedagogickou školu v Prachaticích a poté pracovala jako vychovatelka. Následně se vydala na profesní dráhu novinářky, kde se jako redaktorka „Listů Strakonicka“ věnovala zvláště sociální tema-

tice. Právě setkávání s lidskými osudy ji postupně přivedlo k rozhodnutí, které zásadně ovlivnilo podobu sociálních služeb v regionu.

Inspirována moderním přístupem v péči o seniory opustila v roce 1999 novinářskou profesi a společně se svojí sestrou založily Charitu Strakonice, v jejímž čele také stanula. Dál se vzdělávala a vystudovala sociální práci na Vyšší odborné škole sociální v Prachaticích a následně i bakalářský obor vychovatelství na Pedagogické fakultě Univerzity Karlovy. Pod jejím vedením se Charita Strakonice postupně proměnila v respektovanou a stabilní organizaci, poskytující široké spektrum sociálních a zdravotních služeb. Ona sama se od počátku osobně podílela i na přímé pomoci lidem – pracovala v terénu, vedla poradnu pro osoby v nouzi, školila zaměstnance, připravovala projekty a hledala finanční prostředky pro rozvoj služeb. Již v počátcích formulovala tzv. Charitní desatero, jehož hlavní myšlenka „Úsměv klienta je naším největším pracovním úspěchem“ se stala trvalým principem práce organizace. Navzdory mnoha překážkám, nejistotám a obtížným obdobím nikdy neztratila víru ve smysl své služby. Díky vytrvalosti, lidskému přístupu a schopnosti spojovat lidi vznikly i projekty, které v regionu významně přispěly ke kvalitě života seniorů i všech potřebných. Největším dílem jejího snažení je pak „Dům klidného stáří sv. Anny“ v Sousedovicích. Z původně malého zařízení vybudovaného přestavbou bývalé školy vznikl postupem času moderní domov poskytující důstojné a kvalitní zázemí desítkám seniorů. Organizaci se stovkou zaměstnanců, pevným zázemím a respektem široké veřejnosti, předala po 26 letech vedení. Za tuto svou dlouholetou obětavou práci obdržela Cenu Charity České republiky a její dílo zůstává výrazným svědectvím křesťanské služby, lidské solidarity a pomoci všem potřebným. Paní Medlínová je vdaná a s manželem vychovala dvě děti, takže v současné době si užívá zejména čas strávený s vnoučaty, avšak stále připravena pomoci.

Stříbrnou medaili převzali **manželé Gazdovi**. Paní Anna (1953) se narodila v Nižném Žipove na Slovensku a pan Jiří (1943) v Praze. Jak už to v životě bývá, jeden i druhý prošli nejrůznějšími životními peripetemi, až do chvíle, kdy se spolu potkali a seznámili se v jedné z plzeňských modlitebních

skupin, kam oba docházeli a co také vyústilo tím, že při jedné společné pouti do Medugorje pan Jiří na hoře Križevac požádal o ruku paní Annu a poté svůj vztah stvrdil v kostele sv. Jana Nepomuckého v Plzni.

Bydleli v Horní Bělé na Plzeňsku a paní Anna pracovala v Charitě jako pečovatelka pro lidi s Alzheimerovou nemocí. Už v té době se manželé Gazdovi společně starali o kostel v Krašovicích a pomáhali ve farnosti se vším, co bylo potřeba. Svoji pomocí přispívali i ve farnosti Plasy u Plzně, kde se seznámili s komunitou Oblátů Panny Marie Neposkvrněné. Nabídku tehdejšího představeného oblátů přijali jako výzvu, opustili svůj rodinný dům, zřekli se všeho a v roce 2013 odešli na mariánské poutní místo Klokoty, aby se dali do služby tamní farnosti, poutníkům, turistům i společenství bratří oblátů, přičemž se o rok později také stali členy třetího řádu oblátů. Jejich duchovní rodinou se stalo nejen společenství oblátů, ale i celá farnost v Klokotech. Od té doby věrně zastávají službu kostelnickou, průvodcovskou, opravářskou, prostě vše, co je potřeba, a to s mimořádnou láskou a péčí, takže jsou takovou „duší“ mariánské poutní svatyně na Klokotech.

Stříbrnou medailí byl oceněn **Josef Faktor** (1945) narozený v Kundraticích do rodiny, kde víra a hudba tvořily přirozenou součást každodenního života. Od útlého mládí ho fascinoval zvuk varhan, a přestože se vyučil kovářem, hudba ho nikdy neopustila, ba naopak. Naučil se hrát na harmoniku a působil

v několika kapelách, což mu dalo solidní průpravu k jeho budoucímu poslání varhaníka. V roce 1976 se oženil s paní Marií a společně vychovali tři děti. Vedle lásky k rodině však stále přetrvávala láska k varhanám a přestože – jak sám vzpomíná – zpočátku uměl zahrát jen dvě písně z kancionálu, začal doprovázet liturgii v několika farnostech na Písecku. Jeho píle byla obdivuhodná, a tak v krátké době už hrál pravidelně i na třech nedělních mších. Ještě i v pokročilém věku využil nabídky Lidové školy umění v Písku a dva roky navštěvoval Akademii třetího věku, čímž maximálně zdokonalil techniku hry na varhany. Jeho „srdeční záležitosti“ zůstává především kostel sv. Jakuba v Čížové, kde hraje téměř každou neděli, ale věrný je i svým rodným Blatům, kam v létě jezdí a vypomáhá ve Veselí nad Lužnicí a v okolních farnostech.

Dodnes tedy, už přes 40 let, aktivně slouží hrou i zpěvem při mších a pohřbech všude tam, kde je toho právě zapotřebí. A jak sám říká, hudba mu dodává sílu a radost a on je vděčný, že může touto cestou s radostí sloužit Bohu i lidem.

Stříbrnou medaili převzal **Petr Pavel Hanus** (1977), který se narodil v Písku a svoji profesní dráhu spojil s prací na železnici. Za své celoživotní poslání však považuje neúnavnou, dobrovolnou péči o duchovní a kulturní odkaz našich předků. V tom mu pomáhá i jeho manželka Martina s dcerou.

Jako dlouholetý kostelník v kostele sv. Jiljí v Heřmani se zcela zásadním způsobem zasloužil o záchranu a obnovu vnitřního vybavení tohoto chrámu. Díky jeho úsilí prošly generální opravou nejen historické boční oltáře, sochy i varhany, ale do širokého okolí také vyzvání nové zvony z věže kostela. I díky jemu stále zůstává živá památka na P. Jaroslava Zámečnicka, který z této farnosti pocházel, jako kněz působil v Praze a roku 1942 byl umučen v koncentračním táboře Dachau. Víra v Boha a láska k domovu ho provází také při práci v terénu, kdy v celém regionu vyhledává a obnovuje poničené kříže a Boží muka. Jen takto opravených křížů je na 120. Nejde přitom jen o nějaké opravené křížů, jako spíše o jistotu víry, že se tímto způsobem znovu navrací do konkrétního prostoru a v konkrétním čase působení Boží milosti.

Vedle této činnosti, jako jeden z posledních jihočeských ponocných oživuje starobylé řemeslo a zejména v době adventu a Vánoc lidem v obcích – modlitbou, slovem i zvukem rohu – připomíná křesťanské poselství Vánoc, pokoj a sousedskou pospolitost. O své inspirativní činnosti pak pozoruhodně vypráví široké veřejnosti při nejrůznějších setkáních, besedách či v různých pořadech pořádaných Českou televizí a rozhlasem.

Všem oceněným srdečně blahopřejeme!

Stanislava Vitoňová

Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

Personalialia

A/ Ustanovení:

R. D. Mgr. Petr KONOPÍK byl od **24. 7. 2026** inkardinován do diecéze českobudějovické (č. j. 1919/2026).

B/ Životní jubilea:

P. PhDr. ThMgr. Karol Gottschalk LOVAŠ, PhD., OPraem. oslaví **1. 10. 2026** své **padesáté narozeniny**.

R. D. Karel FALÁŘ oslaví **5. 10. 2026** své **šedesáté narozeniny**.

K životnímu jubileu upřímně blahopřejeme.

C/ Výročí kněžského a jáhenského svěcení:

R. D. Mgr. Vavřinec SKÝPALA oslaví **5. 10. 2026** své **třicáté výročí kněžského svěcení**.

R. D. PhDr. Mgr. Vladimír TEŤHAL oslaví **5. 10. 2026** své **třicáté výročí kněžského svěcení**.

R. D. Mgr. Jaromír STEHLÍK oslaví **5. 10. 2026** své **třicáté výročí kněžského svěcení**.

František JIRSA, trvalý jáhen oslaví **8. 10. 2026** své **desáté výročí jáhenského svěcení**.

R. D. Mgr. Josef SLÁČÍK oslaví **12. 10. 2026** své **třicáté páté výročí kněžského svěcení**.

R. D. Mgr. Jan LÖFFELMANN, JC.D. oslaví **12. 10. 2026** své **třicáté páté výročí kněžského svěcení**.

Prel. Mgr. Václav PÍCHA, JC.D. oslaví **12. 10. 2026** své **třicáté páté výročí kněžského svěcení**.

K výročí kněžského a jáhenského svěcení upřímně blahopřejeme.

D/ Udělení titulu Kaplan Jeho Svatosti:

Papež Lev XIV. udělil dne 17. 6. 2026 Dr. Zdeňku MAREŠOVI, Th.D., děkanu u kostela sv. Mikuláše v Českých Budějovicích pontifikální čestný titul **Kaplan Jeho Svatosti**. Jmenovaný je oprávněn užívat titul „Mons.“ před svým jménem.

Mše svatá k Roku svatého Františka v českokrumlovském klášterním kostele

O svátku svatého Benedikta sloužil českobudějovický biskup Mons. Vlastimil Kročil mši svatou na dalším z jubilejních míst českobudějovické diecéze – tentokrát v klášterním kostele Božího Těla a Zvěstování Páně v Českém Krumlově.

Místní duchovní správce, českokrumlovský prelát Mgr. Václav Pícha, JC.D. přivítal na začátku mše svaté otce biskupa a připomněl, že lze v rámci Roku svatého Františka získat účastí na liturgii v tomto kostele, který spravoval od počátku řád minoritů založený svatým Františkem, a za splnění obvyklých podmínek **plnomocné odpustky**.

Českobudějovický biskup se ve své promluvě věnoval nejprve samotnému klášteru a jeho historii. Zmínil se o tom, že se jednalo o **dvojklášter**, neboť v něm žili jak minorité – františkáni, tak klarisky – františkánky. Klášter založil v roce 1350 Petr I. z Rožmberka se svými syny a v roce 1358 sem přišli první řeholníci a řeholnice. Husité klášter Bohu díky nepoškodili. V sedmáctém a osmáctém století za vlády Eggenbergů a Schwarzenbergů získal klášter barokní podobu.

V roce 1782 zrušil císař Josef II. řád klarisek, protože to byl řád rozjímavý a ne činný, a ponechal řád minoritů, kteří provozovali farní školu a pomáhali v duchovní správě města. **Bratři minorité zde působili až do roku 1950**, kdy je vyhnali komunisté. Od té doby se řeholní život v této perle jižních Čech neobnovil. Areál prošel v letech 2010–2015 kompletní rekonstrukcí a spravuje ho společnost Kláštery Český Krumlov. **Kostel Božího Těla a Zvěstování Páně je v duchovní péči prelatury Český Krumlov a mše svatá je tu sloužena každou sobotu v 16 hodin.**

Ve druhé části své promluvy rozjímá biskup Kročil o dvou velikánech duchovního života, **svatém Benediktovi a svatém**

Františkovi a o tom, co je duchovně spojuje. Uvedl, že se cele zaměřili na Ježíše Krista a Jeho evangelium, byli hluboce pokorní, měli vztah k přírodě a stvoření a žili ve společenství. Oba řády – benediktini i františkáni – vnesly do neklidného světa pokoj.

V závěru mše svaté směřoval prelát Pícha své poděkování otci biskupovi, Schwarzenberské granátnické gardě, velešínskému varhaníkovi Vladimíru Jantačovi, ministrantům i všem přítomným.

Stanislava Vitoňová

Poutní mše svatá ke sv. Jakubu Staršímu ve Světlíku

Místní duchovní správce P. Jan Rothschedl přivítal na začátku poutní mše svaté jejího hlavního celebranta, českobudějovického biskupa Mons. Vlastimila Kročila, který vyjádřil vděčnost za to, že může slavit mši svatou na tomto pohnutém místě poznamenaném mnohými křivdami a těžkostmi, ale i odpuštěním a hledáním nových cest ke vzájemné spolupráci.

„Svatý apoštol Jakub je v křesťanské tradici zosobněním **poutnictví**,“ řekl biskup Kročil v úvodu své homilie a krátce se zmínil o svatojakubské cestě. „Pout' však není jen o kilometrech, které ujdeme po prašných cestách, ale je to především **cesta srdce**.“ Tento chrám, který dnes znovu dýchá životem, společenstvím a modlitbou, byl svědkem hlubokých ran minulosti. **Nese tichou bolest odchodu**, opuštěných domovů a přetržených kořenů, kdy po druhé světové válce museli zdejší němečtí obyvatelé odejít. Zanechali tu svá pole, svoje vzpomínky, ale také tento chrám, hřbitov – místo, kde se křtily jejich děti a kde se loučili se svými drahými.

Zároveň uchovává tento chrám **i příběh těch, kteří sem přišli potom**. Lidí, kteří zde hledali nový domov, častokrát sami vykořenění ze svých původních krajů, a možná si k tomuto místu zatíženému minulostí těžko hledali vztah.

Avšak to, co se zde stalo a stále se děje, je v lidských očích téměř zázrak. Namísto nezájmu či hněvu a hořkosti sem původní obyvatelé i jejich potomci **přijíždějí s láskou k místu, kde žili jejich předkové, s otevřenou náručí i dlaní**. „A vy, dnešní obyvatelé této obce a farnosti,“ obrací se českobudějovický biskup na přítomné farníky, „jste tuto podanou ruku, tuto nabízenou lásku a smíření přijali a **otevřeli jste i svoje srdce a svoje dveře**. Společně jste vzali do rukou nářadí, zorganizovali sbírky a pustili jste se do opravy kostela i zdejší fary. Každá nová taška na střeše, každý očištěný oltář a každý opravený detail je viditelným důkazem toho, že **smíření není jen prázdným slovem**, nýbrž je to konkrétní práce, společně vypitá káva, je to stisk ruky a společná modlitba tak, jak to slyšíme i v jednom blahoslavenství Ježíše Krista, kdy říká: „*Blahoslavení ti, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny Božími*.“ (Mt 5,9)“

Pastýř českobudějovické diecéze mluvil o atributech patrona zdejšího kostela, jimiž jsou **poutnická hůl a mušle**. Paprsky

mušle se sbíhají do jednoho bodu podobně, jako se v tomto chrámu – a především u Kristova obětního stolu – sbíhají cesty různých lidí. Mluvil o jeho odvaze vykročit, která vyžaduje odvahu odpustit, vyjít ze stínu minulosti a překročit hranice, které mezi lidmi vystavěly dějiny.

Zdejší kostel je krásný, ale **ještě krásnější chrám vybudovali všichni zúčastnění ve svých srdcích**. Chrámu z kamenů vrátila tvář jejich víra a jejich lidskost. „Kéž je tato dnešní poutní mše i naše setkání nejen oslavou toho, co se již podařilo dokončit, ale i posilou pro dny příští. Kéž je tento kostel pro zdejší obec a farnost i široké okolí majákem naděje. Důkazem, že žádná rána není tak hluboká, aby ji Boží láska a lidská dobrá vůle nedokázaly uzdravit,“ modlí se diecézní biskup českobudějovický a děkuje všem za jejich úsilí, modlitby a za dar společenství. „Ať jsme na přímluvu svatého Jakuba naplnění radostí, že se jednom v nebeském království všichni setkáme. **Svatý Jakube, patrone poutníků, oroduj za nás a provázej nás na naší společné cestě! Amen.**“

Po modlitbě po svatém přijímání pozval otec Jan Rothschedl přítomné k tradiční **pobožnosti na hřbitově u kříže za zemřelé předky**, zvláště za ty, kteří zemřeli v tomto roce.

Stanislava Vitoňová

Z diáře otce biskupa VLASTIMILA KROČILA

- 3. 9.** 13:30 Praha, arcibiskupství: přivítání nového nuncia
- 10. 9.** 10:00 Praha: ekonomicko-právní komise ČBK
- 12. 9.** 10:00 Lomec: růženec, mše svatá (kněžská pout')
- 13. 9.** 10:30 Lomec: poutní mše svatá
- 3. 10.** 10:30 Č. Budějovice, katedrála: mše svatá za hasiče
- 4. 10.** 10:30 Sušice, kostel sv. Felixe: mše svatá (rok sv. Františka)
- 5. 10.** 16:30 Veselí nad Lužnicí, dům sv. Františka: mše svatá
- 6. 10.** 9:30 Praha: stálá rada ČBK
- 7. 10.** 9:30 Praha: rada ČBK pro IT
- 9.–11. 10.** Koclířov: setkání hnutí a komunit

Změna vyhrazena

Foto: Stanislava Vitoňová / Člověka víra

Nejdůležitější zákon je láska

„Láska bližnímu neubližuje. Naplněním zákona je tedy láska.“ (Řím 13,10)

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a žít i ty?

(ZÁŘÍ 2026, z nedělní liturgie 6. září, XXIII. neděle v mezidobí)

Vzpomínáte si, že ve Starém Zákoně Bůh dal Mojžíšovi 10 zákonů lásky, 10 přikázání, aby pomohl svému lidu žít v pokoji a v harmonii? Ale jak si je všechny zapamatovat?

Když Ježíš přišel na zem, pomohl nám s tím. Řekl nám, že když žijeme lásku, to znamená, že se máme rádi mezi sebou, dodržujeme všechna přikázání. Kdo doopravdy miluje, nemůže druhému ubližovat.

To znamená, že nebude krásť, ani lhát, nebude chtít to, co není jeho, ale bude pomáhat, bude ohleduplný, štědrý. Je to v podstatě Zlaté pravidlo, které znají všichni na celém světě: „Dělej druhým to, co chceš, aby oni dělali tobě.“

Jmenuji se Diana a jsem velmi mlsná. Moje maminka to ví a často mi připraví dortík ke svačině, i mému brášce Luisovi. On je mladší...a je také moc hodný!

Dnes jsem se hodně učila a byla jsem velmi unavená. Konečně svačina! Cítím z kuchyně nádhernou vůni. Maminka nás volá. Přicházíme oba dva. Luis si hodně hrál, i on je unavený a hladový.

Maminka krájí dort a dá velký kus na můj talíř. Pak dá menší kousek Luisovi. Mám velký hlad a dort je tak dobrý. Ale vidím unaveného Luise a vyměním svůj talířek za jeho. Jeho radost je i moje!

Toto slovo nás vybízí, abychom znovu objevili Boží radost v každodenních věcech: v lidech, ve zkušenostech, v drobných okamžicích. Můžeme ze svého života učinit chválu tím, že každý den rozpoznáme krásné věci, které pro nás Bůh koná.

Lukášově evangeliu jsme svědky velmi výjimečného setkání: Marie se vydala navštívit svou sestřenicí Alžbětu, která čekala dítě. Marie hned poté, co se dozví, že se stane Ježíšovou matkou, podnikne dlouhou cestu, aby se s ní podělila o svou radost a pomohla jí.

Z tohoto setkání vzešla nádherná modlitba: **Magnificat**. „Velebit“ znamená uznat, že Bůh je velký, a že někdy můžeme tento úžas ztratit.

Zvykáme si modlit se stále stejným způsobem, aniž bychom o tom skutečně přemýšleli, a modlitba se může stát něčím automatickým, bez toho že bychom ji vnímali. Když k tomu dojde, víra se pomalu vytrácí.

J. Filipíny

“Během velmi silného tajfunu se náš dům začal třást a já jsem se bál. Táta nám řekl, ať jdeme do koupelny, kde je to nejbezpečnější. Tam jsme se modlili, přesvědčení, že Ježíš a Panna Maria nás vyslyší. Cítil jsem, že nás Bůh chrání: na domě byly jen malé škody.

Potom byla všude tma a panovaly obavy z krádeží. Zeptal jsem se, co máme dělat, a táta řekl: „Víc se modlit a být opatrní.“ V těch dnech jsme se jako rodina ještě více sblížili a přiblížili se Bohu. Četli jsme si evangelium, modlili se společně a pomáhali ostatním.

Myslel jsem si, že život bez elektřiny a pohodlí, na které jsem byl zvyklý, bude nudný. Místo toho jsem si uvědomil, že právě v setkávání s lidmi a v lásce k nim zažíváme radost a pravý život.”

ZÁŘIJOVÝ Nezbeda a Cvrček

V zářijovém výtisku Nezbedy mladí čtenáři naleznou rozhovor s dobrovolnicí Danou Klaškovou na Kubě „Budme vděční za to, co máme“, povídku „Víteř ve vlasech“, veršovaný příběh jedné kočky „Pohádka o pyšné kočce“, první díl nového příběhu čtyř kamarádů „Správná čtyřka“ s podtitulem „Dobrodružství v Anglii“. V tomto vydání také začíná komiks „Anička“, který vypráví o životním osudu Aničky Zelíkové, dívky, jež obětovala svůj mladý život za nenarozené děti. Vše doplňují tradiční rubriky Humor, Vlíčí doupě, Převratné objevy a Pro bystré hlavy.

Zářijový Cvrček učí malé čtenáře, že si mají hledat dobré kamarády a také na ně pamatovat v modlitbě.

Rádi zašleme na požádání zdarma ukázkové výtisky.

Bližší informace na webu:

www.casopisnezbeda.cz

„Láska bližnímu neubližuje. Naplněním zákona je tedy láska.“ (Řím 13,10) Verš na tento měsíc pochází z listu Římanům. Napsal ho svatý Pavel v Korintě kolem roku 58 a sepsal ho řecky. Ve verši čteme, že láska nikomu neubližuje. Ten, kdo má opravdu rád, chce, aby se druhý s ním cítil dobře a v bezpečí. A nebude mu schválně ubližovat. Pavel ještě v osmém verši píše: Nikomu nebudte , jen to, abyste se navzájem milovali, protože kdo miluje druhé lidi, Boží (viz tajenka)

 12

 14

 17

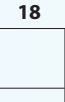
 2

 8

 3

 15

 7

 18

 9

 5

 10

 6

 11

 1

 13

 4

 18

 16

Správné odpovědi ze zářijové křížovky pošlejte nejpozději do 15. října 2026 na katechetky@bcb.cz. Blahopřejeme výhercům červnové křížovky: **Kristýna Plačková**, ZŠ Nerudova; **Emma Faldynová**, ZŠ Nerudova; **Jan Petrásek**, ZŠ Nerudova.

Svatoanenské poutě v Borových Ladech a na Libínském Sedle

Letošní víkend 25.–26. července byl mimořádně úrodný na poutě. Svatý Jakub, svatá Anna, a ještě i Maří Magdaléna. Jenom ve vimperském okruhu slavili o tomto víkendu čtyři poutě, ve volarském tři a v prachatickém dvě.

Poutní mše svaté se slaví v různých podmínkách. „Dopoledne jsme byli v Putkově u kapličky, stáli jsme na přímém slunci, lidé se schovali do stínu přes silnici, občas projelo nějaké auto,“ říká P. Jaromír Stehlík, duchovní správce farnosti Vimperk, pod níž spadají Borová Lada. „Tady je to v lese, v chládku za velkého přispění pana Josefa Šipana, který vše připravil. Velkých poutí se mohou účastnit stovky, i tisíce lidí. Nás je tady deset. Nevadí. **Každá pouť má být povzbuzením na naší životní pouti.**“

Právě nad ní se zamýšlel Pater Stehlík ve své promluvě. V jaké její etapě se nacházíme? **Jsmo spokojeni se svým životem?** Většina lidí spokojená není, stále vyhlíží nějaký milník a říká si, že bude spokojenější, až nastane, ale ono tomu tak není. Naopak přicházejí další starosti a těžkosti, přichází věk a už to všechno nejde tak snadno jako dřív, přicházejí nemoci. A najednou se ohlížíme zpět a máme dojem, že to dřív bylo lepší a teď to nestojí za nic. Neumíme vytěžít z přítomnosti to dobré. **Musíme si přiznat, že život na tomto světě nebude nikdy ideální.** I Pán Ježíš říká: „Kdo chce jít za mnou, vezmi každodenně svůj kříž a následuj mě.“ (Mt 16,24)

„Je důležité umět žít přítomnost. Vědět, že náš život má smysl a má cíl. A tím cílem není stáří a potom hrob, ale plnost života s Bohem,“ klade na srdce malému stádečku otec Jaromír. „Bůh pro nás přišel na tento svět, aby nám ukázal cestu, aby nás provázel, aby byl s námi. Bůh je ten, kdo o tobě ví, kdo tě zná jménem, kdo tě miluje a kdo také od tebe žádá, abys svůj život nežil jen sám pro sebe, ale abys ho sdílel s druhými. Největší přikázání je milovat Boha a milovat bližního. Ta láska není emoce nebo cit, ale **ochota konat dobro, obětovat se, vydávat se a důvěřovat, že Bůh je s námi, že ví o našich trápeních a starostech a že nám dá sílu, abychom vytrvali.**“

Svatí Jáchym a Anna vychovávali Pannu Marii, dali jí příklad zbožnosti, důvěry a poslušnosti, aby mohla přijmout vyvolení, že se stane Matkou Boží, matkou Ježíše Krista. Každý z nás má nějaký úkol a naše dílo teď a tady, **náš život a přítomnost spoluvytváří budoucnost nejen našich dětí, ale i vnoučat a dalších generací.** Nebuďme těmi, kdo si stále na něco stěžují, ale děkujeme Bohu za dar života a chceme vždy vidět to dobré. Nepřehlížejme těžkosti a svou hříšnost, ale neztrácejme důvěru, že v Bohu máme naději a že jsme povoláni, aby skrze nás přicházela Boží milost do tohoto světa, aby se budovalo Boží království, které jednou přijde v plnosti, ale už teď na něm máme pracovat. Amen.

Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

Pouť ke svatě Anně v kostele svatě Anny na Libínském Sedle, které spadá pod prachatickou farnost, byla letos výjimečná tím, že se sem vrátil obraz z poloviny sedmnáctého století.

Stanislava Vitoňová

INFORMACE Z CHARIT

... pomáháme lidem v nouzi...

27. ZÁŘÍ OSLAVÍME DEN CHARITY

Září v Charitě už tradičně patří oslavám. Během celého měsíce zveme veřejnost na dny otevřených dveří, setkání a další akce, díky kterým mohou lidé lépe poznat naši práci i příběhy těch, kterým pomáháme.

Myšlenka slavit Den Charity vznikla v roce 2004 na jižní Moravě. O čtyři roky později pak čeští a moravští biskupové oficiálně vyhlásili 27. září Dnem Charity.

VYBRANÉ AKCE U PŘÍLEŽITOSTI DNE CHARITY

podrobnější informace na www.dchcb.cz/akce

3. září – Charita Strakonice: **Sportovní hry seniorů**

8.–17. září – Charita České Budějovice: **Výstava Z duše**
(Jihočeské muzeum)

9. září – Charita České Budějovice: **Charitativní golfový turnaj**
(Hluboká nad Vltavou)

12. září – Charita Třeboň: **Koncert pro Charitu**
(loučení s létem pro rodiny s dětmi)

19. září – Charita Sušice: **Den Charity**
(Ostrov Santos Sušice)

24. září – Charita Tábor: **Komentovaná procházka
po církevních památkách**

25. září – Charita Třeboň: **Den otevřených dveří**
(možnost podpořit sociálně-terapeutickou dílnu Motýl)

27. září – Charita Pelhřimov: **Mše za Charitu Pelhřimov**

28. září – Jihočeské divadlo ve spolupráci s Diecézní charitou
České Budějovice: **Opera sv. Václav**
(Alšova jihočeská galerie, Hluboká nad Vltavou)

30. září – Charita Horažďovice:
Koncert Marie Tilšarové a Kdo jsme my
(Hotel Prácheň, Horažďovice)

Charita

**PŘIJĎTE SE PODÍVAT,
JAK POMÁHÁME.**

DEN CHARITY 2026
27. ZÁŘÍ / AKCE BĚHEM CELÉHO ZÁŘÍ
PO CELÉ ČESKÉ REPUBLICE

KDO BYL VINCENC Z PAULY

Zasvětil jako kněz svůj život práci pro chudé. Za válek v letech 1648 až 1653 řídil z Paříže prostřednictvím misionářů dodávky potravin a oděvů pro válkou zbídačené kraje. Peníze sháněl u královského dvora a šlechty, kterou informoval o zoufalé situaci v regionech na základě zpráv od svých misionářů. A nezapomínal při tom ani na duchovní pomoc zbídačenému venkovu. Vincenc založil řadu charitativní organizací, zejména Kongregaci dcer křesťanské lásky (s Louisou de Marillac, která byla později svatořečena) a Kongregaci kněží misionářů (lazaristé). V roce 1737 ho papež Kliment XIII. prohlásil za svatého.

ENTER 2026: na vlnách milosti a v rytmu Božího srdce

Někdy je velmi těžké vrátit se z místa, kde se nebe na pár dní dotklo země, zpátky do běžné reality. Letní týdny na ENTERjunioru a ENTERcampu 2026 se do paměti i srdcí více než stovky mladých lidí zapsaly jako čas obrovského požehnání, hlubokých setkání a nepopsatelné atmosféry naplněné Duchem Svatým. Když se s odstupem ohlédneme zpět, první i hlavní pocit, který v nás zůstává, je obrovská vděčnost.

Na prvním turnusu, ENTERjunioru, se sešlo přes čtyřicet účastníků, aby se společně vydali na cestu po proudu života. Hlavním motivem se stala voda ve všech svých podobách. Mladí lidé se učili vnímat sami sebe jako čistý pramen, který stvořil Bůh, znovuobjevovali dravost a radost v dětství jako dravá bystřinka, zkoumali vlivy okolí i svá vlastní slepá ramena a meandry, z nichž vede cesta ven skrze odpuštění. Závěrečné vplutí do moře pak symbolizovalo proměnu a touhu nést tuto živou vodu dál do svých domovů.

Navazující ENTERcamp přivítal přes šedesát účastníků, kteří se ponořili do tématu sjednocení srdce. Každý večer se v tichu zastavovali nad křivkou svého vlastního EKG a krok za krokem odlupovali vrstvy přetvářky, objevovali krásu zranitelnosti a učili se stavět ve svém nitru dům pro hosty. Zjistili jsme, že stejně jako se malé dítě uklidní na hrudi matky, potřebujeme i my pravidelně naslouchat tlukotu Božího srdce, abychom do světa přirozeně šířili Ježíšova gesta lásky a harmonie.

Nezapomenutelným a vzácným momentem pro obě tato setkání byla návštěva našich otců biskupů. Mezi mladé zavítali biskup Vlastimil i biskup Pavel, kteří svou přítomností, povzbudivými slovy i společnou modlitbou přinesli do celého společenství hluboké otcovské požehnání. Vidět je uprostřed mládeže bylo pro všechny zúčastněné silným svědectvím o živé a spojené Církvi.

Účastníci z obou akcí odjížděli naplnění radostí, vnitřním pokojem a novým duchovním nábojem. V jejich očích i rozhovorech byla vidět hluboká vděčnost za to, že mohli zakusit společenství, ve kterém si nemusí na nic hrát a kde byli přijímáni přesně takoví, jakými jsou. Nic z toho by se však nemohlo uskutečnit bez neskutečného nasazení celého organizačního týmu. Všichni přednášející, vedoucí skupinek, hudebníci i zázemí věnovali přípravám nepočítaně hodin, energii, modlitby i své síly. S naprostou obětavostí a láskou vytvářeli bezpečný prostor pro každého jednoho mladého člověka. Organizačnímu týmu i všem ostatním, kteří obě akce jakkoliv podpořili, patří naše největší poděkování.

ENTER 2026 už sice skončil, ale jeho plody v nás žijí dál. Kéž si živou vodu z pramene i správně naladěný rytmus srdce dokážeme uchovat v našich všedních dnech a kéž z nich čerpáme ještě dlouho do budoucna.

Vyprošuji Boží požehnání,

P. Rafael Kaca

Foto: archiv Pastoračního střediska

Kříž v ktišském areálu byl místem setkávání i rozjímání

Foto: archiv Pastoračního střediska

Hlavním motivem letošního ENTERjunior byla voda, kterou symbolizovala povedená výzdoba před oltářem

Foto: archiv Pastoračního střediska

Kněžská rozcvička

Léto plné dobrodružství, přátelství a víry

Léto je pro děti časem dobrodružství, her, koupání, výletů a dlouhých večerů. Pro Salesiánské středisko mládeže v Českých Budějovicích je léto také časem chaloupek. Během několika týdnů se děti a mladí lidé vydávají za dobrodružstvím, poznávají nová místa, a především spolu prožívají čas ve společenství.

Letošních chaloupek se zúčastnilo přes 300 dětí a mladých lidí. Tábory trvaly nejméně pět dní, většina celý týden a smíšená chaloupka na Tampíru byla dokonce desetidenní.

Nabídka byla pestrá. Pobytové chaloupky se konaly na Tampíru, na Kvildě, v Soběnově nebo na Ovčíně, kde proběhl ministrantský tábor. Pro milovníky dobrodružství byly připraveny horolezecké chaloupky v Bechyni a v Německu. Příměstské chaloupky nabídly dětem indiánské dobrodružství, tanec, sport, výtvarné aktivity, horolezectví nebo soustředění mažoretek a pomponů.

A nešlo jen o program. Děti si z indiánské chaloupky odnášely vlastnoručně batikovaná trička a vyrobené kostýmy. Na tanečních chaloupkách děti po celý týden nacvičovaly vystoupení, kterým pak tábor zakončily před svými rodiči. Sportovní chaloupka nabídla výlety do Třeboně a na Lipno, koupaliště, zrcadlové bludiště, bobovou dráhu i plavbu parníkem. Nechyběla ani přespávka s večerním kinem. Další příměstské chaloupky probíhaly například v Šindlových Dvorech a na Hosíně.

Každá chaloupka byla jiná. Přesto všechny spojovalo něco podstatného – společně strávený čas, vztahy a prostor být spolu.

Malá skupina, velké přátelství

Slovo „chaloupka“ má v salesiánském prostředí dlouhou tradici. Její kořeny sahají do doby komunismu, kdy nebylo možné jednoduše pořádat otevřené křesťanské tábory. Vznikaly proto malé skupiny, zpravidla do dvaceti lidí, které nebyly tolik nápadné. Právě v nich se dařilo uchovávat víru, vytvářet společenství a předávat zkušenost života s Bohem.

Malá skupina zůstala důležitým prvkem chaloupek i dnes. Děti se mohou navzájem poznat, vedoucí mají možnost vnímat jednotlivce a každý může mít ve skupině své místo. Právě zde často vznikají přátelství, která vydrží mnohem déle než jeden týden prázdnin.

A možná právě proto se mnozí účastníci po letech vracejí – tentokrát už jako vedoucí. To, co sami kdysi dostali, nyní mohou předávat další generaci. I díky tomu má tradice chaloupek své pokračování.

Výchova podle Dona Boska

Chaloupky vycházejí z preventivního systému Dona Boska, který staví na rozumu, laskavosti a víře, a především na přítomnosti vychovatele mezi mladými.

Na táboře se tento princip projevuje velmi obvykle. Vedoucí je s dětmi při hře, u jídla, na výletě i večer u ohně. Všimá si jich, povzbuzuje je, pomůže, když se něco nedaří, a někdy si prostě jen sedne a poslouchá.

Důležitá je právě asistence – být mladým nablízku a vytvářet prostředí, ve kterém se mohou cítit dobře a bezpečně. Dítě tak zažívá, že si ho někdo všimá, že může něco pokazit, a přesto

Foto: archiv Salesiánského střediska mládeže v Českých Budějovicích

zůstává součástí společenství. Vedle zábavy a dobrodružství má na chaloupkách své místo také víra, modlitba a společné hledání. Každá chaloupka má také své téma a příběh, který spojuje jednotlivé aktivity. Děti se díky němu učí spolupracovat, pomáhat druhým, překonávat překážky a hledat své místo ve skupině.

Chaloupky stojí na dobrovolnících

Za každým táborem je mnoho hodin příprav. Letos se na chaloupkách podílelo téměř 90 aktivních vedoucích. Jejich služba stojí čas a energii, zároveň je ale příležitostí růst – učit se spolupracovat, převzít odpovědnost a být pro druhé.

Důležitá je proto také formace dobrovolníků. Nejde jen o to připravit dobrý táborový program, ale také vytvářet společenství, ve kterém mohou růst samotní vedoucí – ve vztazích, ve službě i ve víře.

Léto sice končí, ale setkávání pokračuje. Od září se znovu rozbíhají kroužky Salesiánského střediska mládeže. Zveme děti a mladé lidi do mnoha tanečních, sportovních, výtvarných i hudebních aktivit a přihlašování už běží. Pokračují také otevřené kluby a bez přerušení naše sociální služba – konzultační hodiny, kluby a terénní služba.

Chaloupky tedy pro letošek končí, ale to nejdůležitější, co na nich vzniklo – přátelství, zkušenosti, radost, víra a chuť být spolu – pokračuje dál. A na další chaloupky se těšíme zase příští léto!

Veronika Formánková

HOSPIC PRACHATICE: Úsměv nic nestojí

Zato sluší každému a přináší mnoho dobrého. To ukázal otec biskup Pavel Posád, který pro pacienty prachatického hospice sloužil ve čtvrtek 23. července mši svatou. Poté otec biskup navštívil každého jednoho z našich nemocných. Ženy obdaroval květinou, muže potěšil zlatavým českým mokem. Nešetřil vlídným slovem a zájmem o druhého, jeho životní osudy.

Věren svému biskupskému heslu „Zajed na hlubinu!“ bez přílišných okolků zaváděl řeč na víru, na spásu duše, a především naději na radostné setkání s Kristem. Tváře pacientů se rozjasňovaly, srdce roztávala a ruce klientů nechtěly biskupskou ruku pustit. Po požehnání na každém z pokojů následovalo posezení s čilejšími pacienty v pergole u občerstvení s neformální konverzací s klienty i s personálem.

Co po sobě pan biskup zanechal? Napadají mě k tomu slova švýcarského protestantského misionáře Alberta Schweitzera: „Jediné, co bude důležité, až odejdeme, budou stopy lásky, které tu po nás zůstanou.“

Robert Huneš,
ředitel Hospice sv. Jana N. Neumanna v Prachaticích

Foto: Robert Huneš

Kde znějí tóny, tam nemoc a smutek blednou

Anebo také „Kdo umí zpívat a smát se, ten se neleká žádného neštěstí“, říká jedno ukrajinské přísloví. Proto na svátek velké středověké svěťce sv. Kláry vystoupili nedovolenkující členové prachatického chrámového sboru pro pacienty hospice a klienty Domova Matky Vojtěchy. Za krásného počasí zněly na terase před budovou hospice duchovní písně.

Veronika Kraliková, regenschori smíšeného sboru, citlivě vybrala tklivé melodie, jež přitáhly pozornost přítomných. Bylo jimi nezvyklé publikum – pacienti na vozíčkách, pojízdných křeslech či polohovacích lůžkách a ošetřující personál pod takřka bezmračným letním nebem. Potlesk řady neobratných rukou byl odměnou ženským i mužským členům sboru za vystoupení, které bylo zakončeno písní vyžádanou z publika: „Kdyby byl Bavorov...“

Ano, lékaři léčí rány těla, ale hudba ošetřuje rány duše. Sboru se tak podařilo potěšit srdce nemocných a vytvořit krásné úsměvy v jejich tvářích.

Robert Huneš,
ředitel Hospice sv. Jana N. Neumanna v Prachaticích

"Svatý Václav nedá zahynouti nám ni budoucím"

Rozhovor s P. ThDr. Gabrielem Rijadem Mulamuhičem, O.Cr., Ph.D.

Otec Gabriel Rijad Mulamuhič již do roku 2021 pravidelně přispívá populárně-naučnými články do našeho diecézního časopisu Setkání. Má velkého koníčka, kterým je historie, a obzvláště historie církve. I proto odhalují jeho články poutavou a velmi srozumitelnou formou zajímavé – a obecně prakticky neznámé – detaily z historie církve. Tyto detaily zároveň otec Gabriel dokáže poskládat do často překvapivých souvislostí.

Redakce časopisu Setkání dodatečně gratuluje otci Gabrielovi k instalaci do funkce čestného kanovníka Kolegiátní kapituly sv. Kosmy a Damiána ve Staré Boleslavi, která se uskutečnila 18. března 2026. Jako čestného kanovníka jej instaloval apoštolský administrátor Pražské arcidiecéze a emeritní arcibiskup pražský Mons. Jan Graubner. Slavnosti se účastnili zástupci Metropolitní kapituly u sv. Víta v Praze, Kolegiátní kapituly Všech svatých na Hradě pražském, řada duchovních i mnoho dalších hostů z celé ČR. Čestnou stráž drželi členové Orla. V kryptě baziliky sv. Václava bylo při této příležitosti podepsáno memorandum o spolupráci mezi Hradní stráží a Kolegiátní kapitulou sv. Kosmy a Damiána. Hradní stráž každoročně zabezpečuje čestný doprovod při převozu lebky sv. Václava během Národní svatováclavské pouti.

Přinášíme rozhovor s otcem Gabrielem.

Vážený otče Gabrieli, co pro Vás znamená fakt, že jste se stal členem nejstarší dosud existující kolegiátní kapituly v Česku?

Je pro mě velká čest, že mohu nepatrně vstoupit do velkého dějinného příběhu, který započal osudného rána 28. září roku 935 před dveřmi kostelíku sv. Kosmy a Damiána. Vždy rád zdůrazňuji, že sv. Václav a jeho Stará Boleslav si zaslouží naši maximální pozornost a úctu. To dává i odpověď na mé vnitřní pocity, jsem vstupoval do krypty sv. Kosmy a Damiána v bazilice sv. Václava, do „háje románských sloupů“ (jak rád psal pomocný biskup Jan Lebeda, jenž byl také děkanem naší kapituly), abych pak od emeritního arcibiskupa pražského a apoštolského administrátora pražské arcidiecéze Jana Graubnera slyšel instalační modlitbu a přijal kapitulní kříž z oltáře patronů kapituly. Již po mnoho staletí nám naši svatí ukazují cestu, kterou máme jít i my. A já cítím velkou pokoru, abych obstál před tváří Boha i tvářemi jejich. Pociťuji velký dík vůči Bohu, jenž nám dává sílu a dary pro naši práci na dobrém díle.

Jaké největší úkoly Vás čekají v nejbližší době?

V nejbližší době...? Od doby, kdy jsem v roce 2023 začal sloužit ve Staré Boleslavi, musím konstatovat, že ve Staré Boleslavi čas plyne tak, že je všechno v nejbližší době. Momentálně

Palladium země české při intronizaci nového arcibiskupa pražského 25. dubna 2026 nesl otec Gabriel

pokračuje celková rekonstrukce barokní budovy kapitulního děkanství, kde bude expozice věnovaná poutnímu místu Stará Boleslav. Bude tam umístěna i historická kapitulní knihovna, tzv. Svatováclavská. Její knihy budou muset v nejbližších letech projít ošetřením. Otevření expozice plánujeme v první třetině roku 2027.

Jednou z největších událostí v životě Staré Boleslavi je každoročně Národní svatováclavská pouť (27. 9.–28. 9.). Její čas se nezdáritelně blíží, a proto už běží přípravy. Je potřeba zvládnout veškerou organizaci. Každoročně je při pouti něco nového. A já mám radost, že můžeme obohatit oslavu našeho hlavního národního patrona – sv. Václava.

Také nelze opomenout srpnovou slavnost Nanebevzetí Panny Marie, kterou obvykle celebruje pražský arcibiskup, jako výraz pokračující úcty našich nejvyšších církevních představitelů vůči obrazu Panny Marie staroboleslavské – Palladiu země české.

Maminka otce Gabriela při jeho instalaci čestným kanovníkem ve Staré Boleslavi; vlevo JUDr. Jan Kotous, předseda redakční rady časopisu Setkání

Minulý rok jsme uctili oběti našeho národa tím, že jsme v kryptě baziliky sv. Václava umístili truhličky s prsty z míst, kde synové a dcery sv. Václava – příslušníci našeho národa – trpěli v období Druhé světové války. Jedna ze čtyř truhliček obsahuje hlinu ze základů kostela sv. Martina a Horákova statku v Lidicích. Proto jsme se v kapitule rozhodli, že budeme zabezpečovat mši svatou u příležitosti vypálení Lidic a budeme se účastnit pietního aktu (13. června), což vedení památníku Lidice uvítalo. Jako společenství pečující o místo mučednické smrti sv. Václava bychom chtěli v budoucnu připomínat všechny ty, kteří kráčeli jeho cestou a nezalekli se zla, ale vydali svědectví pravdy, kterou je Kristus.

Proč by měli Starou Boleslav navštívit i nevěřící?

Je to poklad našich křesťanských a národních dějin, který oslovuje k odpovědnosti nejen vůči Bohu, ale také k národu, vede k pochopení slov „oběť pro národ a láska k němu“. Toto místo má v člověku vytvářet dílo dobra a pokoje v duchu zvolání, které rezonuje našimi dějinami: „Sv. Václave, nedej zahynouti nám ni budoucím!“ Můžeme si zde uvědomit vděčnost za naši zemi a za vše, co předchozí generace vykonaly. Toto velké dílo je postaveno na státní ideji, která začala u vrat kostelíku sv. Kosmy a Damiána 28. září roku 935 a je postavena na muži, jenž se zde stal základním kamenem naší státnosti.

Kromě práce ve Staré Boleslavi jste od roku 2009 administrátorem farnosti Unhošť. Máte stále čas na své farníky?

Snažím se, aby vše bylo ku prospěchu jak farnosti Unhošť, tak Kolegiátní kapituly a poutního místa ve Staré Boleslavi. Farnost Unhošť je trochu jiná, poznamenána neblahým vývojem celého Kladenska, které zažilo jak útlak Církve v časech komunismu, tak dnešní masovou výstavbu domů v okolí Prahy. Kladensko je oblastí, kdy se lidé chodí do svých domovů mnohdy pouze vyspat a většinu času – práci, studium i volnočasové aktivity – tráví v Praze. V menších farnostech se pak většina pastoračních aktivit soustřeďuje do víkendů a dnů pracovního volna. To je prostor pro naše setkávání v rámci života farnosti. Děkuji svým farníkům jak za lásku, kterou mají vůči našemu poutnímu místu ve Staré Boleslavi, tak za pomoc při zvládání některých úkolů v Unhošti. Tím šetří můj čas. Děkuji i lidem ve Staré Boleslavi, kde se také někteří zapojují do pomoci při obnově našeho národního skvostu. Nakonec je potřeba poděkovat i některým pánům kanovníkům a jednomu panu biskupovi, kteří, když je nejhůře a něco se nestíhá, s láskou řeknou: „Gabrieli, pro Starou Boleslav – Palladium a sv. Václava, Ti vždy pomůžeme, abys mohl pokračovat v započatém díle.“ Jsem rád za toto kněžské společenství.

P. ThDr. Gabriel Rijad Mulamuhic, O.Cr., Ph.D.

Narodil se 13. 11. 1972 v Bratislavě v tehdejší Československu. Po složení maturitní zkoušky vstoupil v roce 1991 do Kněžského semináře biskupa Jána Vojtaššáka ve Spišské Kapitule a začal studovat teologii na Římskokatolické cyrilometodějské fakultě Univerzity Komenského v Bratislavě. Dne 16. 3. 1995 vstoupil do noviciátu Rytířského řádu křižovníků s červenou hvězdou, dne 28. 6. 1998 byl vysvěcen na kněze a 2. 3. 1999 v křižovníckém řádu složil slavné sliby.

Jako kaplan působil nejprve v letech 1998–1999 v plzeňské diecézi ve farnostech v Karlových Varech. Koncem roku 1999 odešel do Ostravsko-opavské diecéze. Tam jako administrátor v letech 1999–2004 spravoval farnost Vřesina u Hlučína a v letech 2004–2009 farnost Opava–Kateřinky, kde se roku 2006 stal farářem. Na žádost řeholního představeného byl ke dni 1. 7. 2009 ustanoven administrátorem farnosti Unhošť, kde působí dodnes. Od roku 2023 začal pracovat také jako historik v Kolegiátní kapitule

sv. Kosmy a Damiána ve Staré Boleslavi, kde navíc působí jako výpomocný duchovní. V říjnu 2024 se stal kancléřem kapituly, knihovníkem a archivářem. Jako ceremoniář za kapitolu zabezpečuje Národní svatováclavskou pouť. Od 18. 3. 2026 je čestným kanovníkem Kolegiátní kapituly sv. Kosmy a Damiána ve Staré Boleslavi.

V letech 2005–2007 studoval postgraduálně pastorační teologii na Římskokatolické teologické fakultě Slezské univerzity v Katovicích v Polsku (ThLic.). Ve studiích pokračoval na Teologické fakultě Katolické univerzity v Ružomberku, kde získal doktorský titul v oblasti církevních dějin (Ph.D.).

I přes značné pastorační zatížení se účastnil několika odborných konferencí a spolupracoval na přípravě několika výstav na Pražském hradě. Píše příspěvky do odborných publikací a popularizační články o církevních dějinách, historii liturgie a umění. Byl také odborným poradcem u několika koprodukčních filmových projektů a filmových dokumentů.

Foto: Lucie Horníková / Člověk a víra

Do funkce českého kanovníka instaloval otce Gabriela emeritní arcibiskup pražský Mons. Jan Graubner

A navíc se ještě staráte o maminku, která s Vámi žije na unhošťské faře.

No, řekl bych, že se po celá léta maminka stará o mně. Je to anděl mých dnů, který bdí, abych měl to, co je potřeba. Nemusím se tak starat o provádění běžných a každodenních domácích prací. Dnes je maminka připoutána k berlím, ale ve své víře a odvaze překonává své zdravotní obtíže i přes často velké bolesti, a je stále zapojena do mých každodenních problémů a činností. Je mi velkou oporou a díky ní toho mohu udělat více. Jiní kněží např. musí stát u plotny a připravovat si oběd. Jsem rád, že se maminka zřekla mnoha dovolených, neboť nemám čas někam jezdit, a také pohodlí, které jí mnohdy nemohu na farách v různém technickém stavu zabezpečit, a přesto si zachovává optimismus. Vždy za ní děkuji Bohu, je to velký dar v mém životě.

Vaše články v časopise jsou plné detailů, které se nedají jednoduše dohledat na internetu. Z jakých zdrojů čerpáte a kde nacházíte inspiraci?

Bohužel se snažím o to, abych čtenářům vše vysvětlil, ale potom zacházím do detailů, které mi prodlužují délku textu. S tím skoro vždy bojuji. Čerpám hodně jednak z polských odborných zdrojů, neboť je tam zpracováno velmi mnoho literatury, a také z mé domoviny – ze Slovenska. Často čerpám i z jiných zahraničních zdrojů. A mám také velkou osobní knihovnu, která se neustále – k jistě obavě mé matky – rozrůstá. Zdrojem informací jsou také návštěvy archivů (elektronicky nebo osobně), což je nedílnou součástí bádání v případě odborné publikační činnosti.

Zajímala Vás historie již od dětství?

Lásku ke knihám mi vštěpila moje maminka, která mi od malička kupovala knížky. Také mně vodila do různých muzeí, galerií, na hrady a zámky. A tak jsem se postupně dostával

k tomu krásnému příběhu lidských dějin. Jiní spolužáci běhali po hřišti a já doma seděl u okna a četl si např. o dějinách českých zemí v době pobělohorské. Jsem rád za tuto svou zálibu, i když občas vyžaduje i dobrou fyzickou kondici, neboť knihy také hodně váží a jejich přesouvání je někdy dosti dobré fitko.

Kdy a jak přišlo Vaše povolání ke kněžské službě? Vyrůstal jste ve věřící rodině?

Byli jsme v linii rodiny mé matky tradiční katolická bratislavská rodina, kde především starší generace pravidelně navštěvovala bohoslužby. Když jsem zdůraznil bratislavská, tak tím myslím národnostní složení mého rodného města. U nás v praxi to představovalo, že pradědeček šel na osmou hodinu na mši v německém jazyce se svou sestrou do Dómu sv. Martina (dnes katedrála), my jsme šli na slovenskou mši v jedenáct hodin také tam; prababička chodila na půl dvanáctou k františkánům, kde byla maďarská mše. I když otec mé mamky byl maďarské národnosti, chodil každou neděli na slovenské mše do dalšího kostela ve městě (tzv. Modrý kostel), ve kterém jsem poprvé přistoupil k svatému přijímání. I rodina mého otce z Bosny byla hodně zbožná: všichni se pravidelně, především však muži, účastnili modliteb v mešitě. I z těch několika málo návštěv u babičky a otcovy rodiny v bosenském Travniku mi utkvělo v paměti, jak jsem viděl babičku na modlitebním koberečku, jak se vroucně modlí směrem k Mekce. Je jasné, že jsme rodina, která je jasným příkladem dědictví Rakousko-Uherska. Moje kněžské povolání... Jak jsem nastínil, mladší generace rodiny už tak přesvědčená ve své víře nebyla, byť se účastnila bohoslužeb častěji než jen na vánoční a velikonoční svátky. Všichni také přijali křest, první svaté přijímání a biřmování. Musím zdůraznit, že když jsem o Vánocích 1986 po mši v katedrále sv. Martina oznámil, že bych chtěl jít do kněžského semináře, moje nevlastní babička z toho byla v mírném šoku.

Otec Gabriel složil kanovníckou přísahu „v háji románských sloupů“ v kryptě sv. Kosmy a Damiána pod bazilikou sv. Václava

Řekla mi, že to nepůjde, vždyť ani nechodím ministrovat. V té době už byla jedinou zástupkyní starší generace v naší rodině. Ale mamka mně povzbudila a řekla k tomu: „Jsem sice učitelka na ZUŠ, takže budu pro vyučování nezpůsobilá, ale jestli je to Boží vůle a ty chceš jít touto cestou, s klidem půjdu dělat uklízečku. No a ten hadr a koště mi žádný soudruh nevezme.“ Takže povolání ke kněžství bylo dárkem k Vánocům od Ježíše.

Čím Vás oslovila řehole Rytířského řádu Křižovníků s červenou hvězdou?

Především svým univerzálním posláním v rámci Církve: pastorační činností ve farnostech, službou slabým a nemocným, pedagogickou činností i otevřeností všemu, co po nás chce náš Pán. Proto jsem se rozhodl vstoupit do tohoto jediného českého mužského řádu, který – jak se rádo zdůrazňuje – založila žena. Je také pravdou, že jsem náležitě hrdý na všechny velké muže, kteří v dějinách tohoto řeholního společenství pomáhali tvořit Boží dílo mezi lidmi, všude tam, kde je Bůh poslal.

Jak relaxujete a dobíjíte baterky, co Vám dělá největší radost?

Ve volných chvílích rád čtu. Proto mám poměrně velkou knihovnu, která čítá něco kolem 9 tisíc svazků a možná je to dnes i o trochu víc. Také se rád dívám na hezké věci. Proto rád navštěvuji historické památky, galerie a muzea. Musím však přiznat, že dnes už nemám moc času na takovéto potulky.

Co chcete vzkázat čtenářům našeho časopisu?

Zde bych si dovolil odcitovat slova papeže Benedikta XVI., které řekl při audienci členů Papežské rady pro laiky (Vatikán, 25. 11. 2011): „Člověk, který usiluje o život ve výlučně pozitivistickém, počitatelném a měřitelném světě, je tím samým nakonec přidušen. V této situaci je otázka po Bohu v jistém smyslu „otázkou otázek“. Přivádí k základním otázkám člověka,

k nárokům pravdy, štěstí a svobody, které sídlí v srdci a tíhnou k uskutečnění... Křesťané nejsou obyvateli vzdálené planety, imunní k nemocem světa, nýbrž sdílejí neklid, dezorientaci a nesnáze své doby. Je proto neméně naléhavé vrátit se k otázce po Bohu také uvnitř církve... První odpověď na velkou výzvu naší doby spočívá tedy v hluboké konverzi našeho srdce, aby nás křest, v němž se stáváme světlem světa a solí země, vskutku proměnil.“ To je v naší době pro nás velmi důležité, byť to bylo řečeno papežem Benediktem XVI. před 15 lety, neboť prohloubit náš vztah s Ježíšem znamená vytvářet jednotu rodiny Církve, ale také umět správně překonávat překážky, abychom radostně hlásali radostnou zvěst – evangelium všem, ke kterým nás Bůh posílá. To je i výzva pro nás všechny – Církev v naší vlasti, pro Vaši diecézní rodinu na jihu Čech, jejíž otec, biskup česko-budějovický, Mons. Vlastimil Kročil, to velmi moudře vyjádřil, když do svého osobního erbu vložil heslo: „Amare et servire Domino – Milovat a sloužit Bohu.“

Ptal se Petr Samec

Kolegiátní kapitula sv. Kosmy a Damiána ve Staré Boleslavi

Je nejstarší dosud existující kolegiátní kapitulou v Česku a po pražské metropolitní kapitule druhou nejstarší českou dosud existující kapitulou. Jejím úkolem je péče o nejstarší české poutní místo Starou Boleslav, kult dědičného knížete sv. Václava a Palladium země České. Byla založena někdy po roce 1039 českým knížetem Břetislavem I.